

Verslag ondersferenwerk Kamp Amersfoort

Na de kampen Westerbork en Vught is eind September ook bij dit voormalige Nederlandse concentratiekamp van de nazi's gewerkt met onze methoden van transformatie van de in de oneraardse sferen levende gevallen engelen.

Dit is geen vernietigingskamp, het heeft vooral dienst gedaan als gevangenis en werkkamp. Er zat een mengelmoes van 'andersdenkenden', zoals Jehova's getuigen, priesters, asocialen (in de ogen van de nazi's), politieke gevangenen zoals communisten, daarnaast onderduikers, verzetsstrijders, Roma en een bataljon Russische krijgsgevangenen. Joden werden doorgevoerd naar Westerbork en zware politieke gevangenen gingen naar Vught. Er hebben hier van 1941-'45 35.000 mensen gevangen gezeten, en zo'n 600 zijn er omgekomen in het kamp, hetzij door uithongering en doodslag, hetzij door fusilleren. Van het kamp zelf is alleen de ingang en een kleine tuin over, waarin met stenen in de betegeling wordt aangegeven waar de strafcellen hebben gestaan. Buiten het kamp is de schietbaan met wallen er omheen, die door de gevangenen met de hand is aangelegd. Aan het eind van die baan is de fusillade plaats, en

daar staat nu een hoog stenen standbeeld van een gevangene, gemaakt door een voormalige kampingezetene. Het drukt goed uit de ingehouden onmacht, de woede en de kracht die je nodig hebt om innerlijk bijeen te blijven wanneer je voor een vuurpeloton staat. Het is een indrukwekkende gang wanneer je over de lange schietbaan hier naartoe en omheen loopt. Innerlijk waargenomen, hangt hierboven een wolk waarin een tegen-persoonlijkheidsgeest de opdracht had om de mensen in hun geestkiem, hun 'ik' te splitsen, met behulp van zonedemonen, asura's, die hij stuurt. Dat is een van bovenaf splitsende werking. De nazi's zijn een verbond aangegaan met deze wezens om zo veel als mogelijk mensen-'ikken' te splitsen, dat zijn we ook in de andere concentratiekampen tegengekomen. Ook is er een plek waar voorheen een heilige cultplek of een tempel is geweest, waarvan de karachten door de nazi's zijn gebruikt in het kamp. Ook dit kwamen we eerder tegen.

Het bezoekerscentrum, de resten van het kamp en de omgeving zijn als monument ingericht, en je voelt dat hieraan veel aandacht is besteed. Er zijn rondleidingen, en er is een goede zorg voor de plek en zijn gebeurtenissen. Maar als je over het hele terrein loopt, kom je overal tegen dat er onderhuids nog een groot deel niet is aangezien. Het werkelijke leed hing er nog steeds. Dat kwamen we voorheen met name in de Duitse kampen Flossenburg en Neuengamme tegen.

Achter de fusillade plaats is een massagraf gevonden, waarin de gedode gevangenen waren gedumpt. De overledenen zijn er na de oorlog weggehaald en elders begraven. Maar in het bos erachter, en verspreid over het hele terrein, kon je innerlijk nog veel doden waarnemen, die getraumatiseerd over de drempel van de dood waren gegaan en nu verdoold rondhingen. Her en der zijn zwerfstenen neergezet om hen te eren, en hieraan hebben meerdere overledenen zich verbonden, samen met hun leed. Dit kwamen we tegen bij ons werk in de oneraardse sferen. Het aangedane leed vroeg om erkenning, waarna pas de overledenen de plek los konden laten.

Met drie vrouwen en drie mannen gingen we het werk in de ondersferen aan. Dit keer werkten we met rituele teksten die zijn geschreven vanuit de mensen zelf, niet vanuit de gevallen engelen en natuurwezens die horen bij een bepaalde sfeer. Ook boetseerden we na elke doorleefde sfeer een gebaar uit dat we er innerlijk hadden waargenomen. Dit maakte ons werk innig en stil. Het nam ons ook twee volle werkdagen, terwijl we normaliter veelal in anderhalve werkdag klaar zijn met dit werk op een gevallen plaats. Maar het werk ging wel heel diep, ervoer iedereen na afloop. Met name de vragen met betrekking tot de eigen dubbelganger werden als bewustmakend en waardevol ervaren. Het was niet altijd even duidelijk of je met je eigen wezen of met de plek werkte, maar dat vulde elkaar aan. Bij de nabespreking bleek telkens dat we met overeenkomstige processen bezig waren geweest.

Bij elke sfeer bespraken we vooraf welke werking er van uitging, en welke tegenengelgroep je er tegen zou kunnen komen mbt. het kamp. Hierna liepen we de specifieke ritmen rond het gevoelige landschapspunt (dat we hadden genomen tussen het transformatiepunt en de voorhene cultplaats in) die ons levenslichaam afstemt op de werkingen van die sfeer. En erna spraken en zongen we de werkingen in relatie tot ons fysieke en levenslichaam. Hierna gingen we met improviserende en sturende zang de sfeer in, namen waar en transformeerden wat we waarnamen, indien dat nodig en gewenst was. Na afloop boetseerden we een specifiek waargenomen gebaar en aan de hand hiervan bespraken we met elkaar de ervaringen.

*In de eerste onderaardse sfeer ontmoette ik de engel van het nazileger en de politie in een diepblauwe donkere sfeer. Ik herinnerde hem aan zijn oorsprong in de Germaanse moed in de strijd, die we I degelijk was gegrond in morele waarden van het volk, ondanks de schijnbare barbarij. Dit deed hem in een nieuw oprecht zelfbewust gareel zetten. Er kwam licht bovenin de donkerblauwe sfeer van zijn gestalte. Mijn hoofd en borst werden er warm van. Het deed me aan mijn eigen strijdersincarnaties denken, met de vraag in hoeverre ik daarin moreel had gehandeld. De andere deelnemers ervoeren vooral veel leed dat rondhing en erkend diende te worden. Daar was kracht voor nodig, want de schone schijn van de plek was nogal taai.

*In de tweede ondersfeer nam ik weer in diepblauw een schaal van het sociale in het kamp waar, die door de angsten van se gevangenen werd dichtgeknepen. Ik voelde een zeurende benauwende pijn in mijn borst tussen de longen in. Door onze gerichte zang werd met licht er een hartcentrum in deze samengeknepen schaal gevormd, en er ontstond hierna een zuil van lichter blauw, waar doorheen weer leven stroomde. Bij het hartcentrum ging de schaal weer open als waren het twee vleugels. Het had iets van een sterker ik-bewustzijn in het sociale, dat aan de overleden kampbewoners werd voorgehouden. Meerderen van ons beleefde ook dat de overledenen met ons mee werkten, en ook veel elementwezens uit de wijdere omgeving. Er kwa, weer meer leven in de omgeving.

*In de derde ondersfeer ontmoette ik meer bewust de tegen-persoonlijkheidsgeest die boven de fusilladeplaats een groepsziel vertegenwoordigde van de ik-splijtende asura's. Omdat er al lang niet meer gedood werd op de plaats, was hij werkeloos, maar nog steeds wakker en actief. Ik stelde hem voor verder in de reguliere ontwikkeling te gaan, met als een van de opdrachten dat zijn asura's de gedode mensen verder dienden te helpen op hun weg door de geestelijke wereld. En im stelde hem voor dat hij weer een reguliere tijdgeest zou kunnen worden wanneer hij mijn werk meer in de wereld zou brengen. Ik zag hierbij een soort riddervizier of embleem met een gespleten, bilateraal gespiegeld aangezicht. Er werd door mijzelf en meerdere anderen mensen ervaren dat er veel overledenen verder kwamen op hun weg en de omgeving konden loslaten. Er was veel transformatie haar het lucht gaande. We waren allen moe van dit werk, en besloten de volgende dag verder te werken.

*In de vierde ondersfeer werd ik er bewust van dat alle aardse koninkrijken en staten eigenlijk het individu onder druk zetten. Het kamp als afspiegeling van het Derde Rijk was een uitwas hiervan. De mensen hadden hier intens onder geleden, al of niet met hun verzet. En waren erdoor in de verdrinking gekomen, waardoor hun bewustzijn minder helder was. Door onze zang ontstond er een hartcentrum in deze sfeer, waar echter nog veel leed voor zat, zodat het niet helder oplichtte. Ik zag als toekomstige mogelijkheid dat de steen van het shamballa later als een innerlijke zon zou kunnen gaan stralen, een hoopvol beeld om mee te geven aan de overledenen. Weer konden verschillende overledenen de plaats loslaten.

zou kunnen gaan stralen, een hoopvol beeld om mee te geven aan de overledenen. Weer konden verschillende overledenen de plaats loslaten.

*De vijfde sfeer bracht de beweging van de levensboom annex libidokrachten opwaarts naar het hartcentrum, waardoor er niet meer alleen het macho-gecommandeer van de bewakers en soldaten naklonk, maar dat deze krachten het hart konden voeden. Er kwam hierbij oom licht van

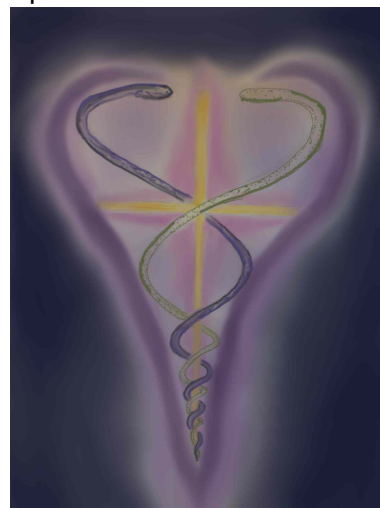
bovenaf. De betrokken mensen van het kamp, ook de bewakers, konden dit aannemen en de sfeer klaarde op. We voelden dat we door de ergste taaheid en geslotenheid heen waren.

*Door onze innige zang ontstond er een levensstroom die onder met boven verbond, alsof er een nieuwe cultusplek ontstond. We ervoeren dat alle overledenen nu waren vertrokken, wat zich er onder andere in toonde dat de zwerfkeien allemaal tongen van verlossende mensen toonden aan het innerlijke oog. De sfeer binnen onze groep werd ook lichter, en de zwaarte en vermoeidheden van de vorige dag gingen over.

*Een grijze sfeer was de zevende. Veel verschietende beelden, altijd herkenbaar hoe lucifer zichzelf probeert verborgen te houden. Door onze zang ontstond er een open wilsschaal naar boven, die op een onnavolgbare wijze een kruis door de prikkeldraadversperringen zette. Typisch was dat vanuit het informatiecentrum ons werd meegedeeld dat we de plek met de eerbied van een oorlogsmonument dienden te behandelen. Alsof we daar nu juist niet voor gekomen waren. Hoezo verdraaiing van de waarheid door deze aardspiegel.

*Binnen de achtste ondersfeer, die van ahriman ofwel de versplinteraar, een grijsgroene. werd een hartcentrum door onze zang gezet, dat warm en rood uitstraalde. Dit werd tot een levend octaeder binnen deze sfeer. Ari vond het niet leuk, maar kon er weinig tegenin brengen. Naast ons vonden rondleidingen vanuit het informatiecentrum plaats, met enthousiaste en soms verharde sprekers over de plaatselijke gebeurtenissen. Dat riep bij andere deelnemers het beeld op van de strijd tussen verharding en verharting, zoals ook in het kamp en voor het vuurpeloton zo'n sterk aanwezige dualiteit is geweest. Verhard je je te zeer, dan schiet je je doel voorbij, verharting was er not done, behalve tussen de ingezetenen onderling. Een van de deelnemers nam waar dat er een innige dans en samenwerking was ontstaan met de elementwezens en ons, als een soort samengesmede samenleving voor de toekomst.

*De negende ondersfeer, de aardkern met een gevallen serafijn, toonde in zijn substantie een kruis dat als een nieuw soort esculaap ontstond. Het had mogelijk te maken met mijn eigen houding ten opzichte van aardgenezing. Iets om mee naar huis te nemen. Met elkaar ervoeren we in deze sfeer dat we goed en helder werk hebben neergezet, waarin de erkenning van het leed veel heeft bevrijd. De landschapsengel was blij met ons werk. We hebben onze Michaëlsdaad weer gedaan.

Nicolaas de Jong.

